

Ημερολόγιο ασημάντων 482: Η εποχή των τεράτων των τεκτόνων και της πρόκλησης /ατραξιόν περιπτωμάτων



Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Τώρα «πόσο δυνατοί μείνανε» οι επαναστάτες νεολαίοι της Γαλλίας του Τότε; ας μη το συζητάμε, κοιλίτσα κάνανε κι αυτοί. Δεν είχανε σοβαρά βάλει στο μυαλό τους τη σουηδική γυμναστική. Φρόντισαν για τις καλές συντάξεις τους αλλά όχι και των παιδιών τους

5.5.22 Πέμπτη. Οι γκαλερί που ανθίστανται στις γειτονιές. Γκαλερί Ηώς του αεικίνητου Κώστα Κυριακάκη στην πλατεία Βικτωρίας. «Αδέξιος μοναξιάς», της Χρυσούλας Σκεπετζή, σχέδια με μελάνι σε τσιγαρόχαρτα και εφημερίδες, ο καθημερινός άνθρωπος εν κινήσει στα αστικά κέντρα. Ανάγνωση ποιημάτων της καλλιτέχνιδας με κοντραμπάσο μουσική υπόκρουση. Εκδήλωση για τους τελευταίους ιθαγενείς της περιοχής Αχαρνών και περιχώρων. Γκαλερί Ηώς

6.5.22 -Παρίσι 6 Μαΐου του 1968: Η μαύρη Δευτέρα, η πιο αιματηρή μέρα της εξέγερσης. The Great bloodbath. 1.000 τραυματίες εκ των οποίων 350 αστυνομικοί στο Καρτιέ Λατέν.

Τρέξε συντροφάκι, ο παλιός είναι πίσω σου. Πώς να τρέξω αφού εγώ είμαι ο παλιός. Συμπληρώνονται 54 χρόνια από τη φοιτητική εξέγερση του Μάη του '68 στη Γαλλία. Η εξέγερση των «λυσσασμένων» νέων. Τα γεγονότα του Μάη ξεκίνησαν από το Πανεπιστήμιο της Ναντέρ και την απαγόρευση συγκατοίκησης φοιτητών τε και φοιτητριών στην πανεπιστημιούπολη. Βασικό αίτημα των φοιτητών ήταν το δικαίωμα να επισκέπτονται τους κοιτώνες των συμφοιτητριών τους. Αλλά πίσω από αυτό, εγέρθηκαν περισσότερο πολιτικά αιτήματα, αιτήματα μιας κοινωνίας που είχε απδιάσει με τους βρώμικους πολέμους της Αλγερίας και του Βιετνάμ και δεν μπορούσε να ανεχθεί επί πολύ τη μεγαλομανία και τα καμώματα του στρατηγού Ντε Γκωλ, ο οποίος γύριζε τον κόσμο ως πλανητάρχης, κάνοντας εξωτερική πολιτική απ' υψηλού, ενώ τα κοινωνικά προβλήματα είχαν βγει στους δρόμους της Γαλλίας. Ένας άνεμος σπκώνεται από τη μια μεριά του πλανήτη στην άλλη και σκουπίζει τα πάντα. Ντε Γκωλ. Αυτό το σύνθημα του στρατηγού είχαν αναπαράξει στους τοίχους των Πανεπιστημίων οι φοιτητές για να δείξουν ότι Αυτοί είναι ο άνεμος, η επανάσταση που παρασύρει τους μικροαστούς. Οι μικροαστοί θα είναι μαζί μας αν εμείς μείνουμε δυνατοί (έγραφαν οι φοιτητές) στους τοίχους της Σορβόνης που συναγωνίζονταν τις εφημερίδες των τοίχων του Μαοϊκού Πεκίνου. Τώρα «πόσο δυνατοί μείνανε» οι επαναστάτες νεολαίοι της Γαλλίας του Τότε; ας μη το συζητάμε, κοιλίτσα κάνανε κι αυτοί. Δεν είχανε σοβαρά βάλει στο μυαλό τους τη σουηδική γυμναστική. Φρόντισαν για τις καλές συντάξεις τους αλλά όχι και των παιδιών τους. Συνεπείς πάντως με το μαρξισμό και την αναρχία αφού και ο Μαρξ άφησε χάρη στη συγγραφή του έργου του και στα επαναστατικά του καθήκοντα τα επτά παιδιά του να πεθάνουν από την πείνα. Εκείνο που όμως έμεινε είναι η ανάμνηση της επανάστασης, καλύτερα: η στιγμή μιας εξέγερσης, γιατί δεν καταλήφθηκαν οι Τράπεζες και δεν έφτασαν στα άκρα οι συγκρούσεις αφού στο τέλος ανέλαβαν τα συνδικάτα και τα κόμματα να «ταχτοποιήσουν» το θέμα. Οι θεσμοί.



«Αδέξιος μοναξιάς», της Χρυσούλας Σκεπετζή, σχέδια με μελάνι σε τσιγαρόχαρτα και εφημερίδες

Ήταν μια εξέγερση αυθόρμητη, μαζική, φοιτητική, κοινωνική προπάντων ποιητική-συμβολική

7.5.22 Η εποχή των τεράτων, των εμοji, των τρανς, της πρόκλησης queer, όλα αυτά στη Στέγη Ωνάση με δοξαστικό και απομυθοποιητικό μαζί τρόπο από τον σκηνοθέτη Ηλία Αδάμ, στο Army, έργο γεμάτο νεανική ζωντάνια και αμφισβήτηση. «Θέλω να κάνω τον μπαμπά μου να ντρέπεται για μένα». Με φοβερή μουσική, με ηθοποιούς λάστιχο. Οπτική πανδαισία. Στην άλλη πλευρά του ονείρου. Μυθιστόρημα, το τελειώνω για την ουτοπία της Ούρσουλα Λε Γκεν. Αυτό που φανταζόμαστε σαν ουτοπία μπορεί να συμβεί χωρίς να αδικήσουμε τον άλλο -όταν θα επέμβουμε δραστικά με τις χατζάρες, τα μπαμπούκια και τις υδρογονοβόμβες; Χμ! Γιατί μου καταστρέφετε το όνειρο για μια καλύτερη κοινωνία;

8.5.22 Κυριακή. Εύπνυσα απ' το επιθανάτιο γουργουρητό των περιστερών ώρα 6 το πρωί και τα κυνήγησα χτυπώντας τον υποκόπανο του καλάζνικοφ στα κάγκελα του μπαλκονιού, αλλά αυτά πήγαν στο από κάτω διαμέρισμα και συνέχισαν την άθλια ραψωδία τους. Κανείς δεν κάνει τίποτα σ' αυτή την υπέροχη βρωμερή πόλη. Μάλιστα τα παμφάγα αυτά ελεεινά δίπτερα της ...ειρήνης τα έχουν για ατραξιόν περιπτωμάτων στην πλατεία Κοτζιά και στο Σύνταγμα μαζί με τους τσολιάδες -Ανάβοντας το φως στο σαλόνι έπεσε η ασφάλεια. Αυτό μας έλειπε Κυριακάτικα! Ο πολυέλαιος είναι παλιός, ευτυχώς υπάρχει φως στα άλλα δωμάτια. Νιώθω δυσφορία και δυσθυμία. Να βάλω μουσική. Το τραγούδι του νεκρού αδελφού:

•Ματωμένος Μάης. Σαν σήμερα 8 Μαΐου 1936: 12 νεκροί και πάνω από 280

τραυματίες ήταν ο απολογισμός της αιματηρής καταστολής από τη Χωροφυλακή της μεγάλης διαδήλωσης των απεργών καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη. Ο Γιάννης Ρίτσος βλέποντας τη φωτογραφία μίας μπέρας να θρηνεί το γιο της εμπνέεται τον επιτάφιο που θα μελοποιήσει ο Μίκης Θεοδωράκης. Μ' αρέσει όταν τραγουδάει ο Μίκης κι ο Μάνος Χατζιδάκις ακόμη καλύτερα, η Μελίνα Μερκούρη, η Ζωή Φυτούση, ο Κώστας Χατζής Αγαπώ αυτό το βραχνό, το παράφωνο, το μελοδραματικό που... λέω ότι απορρίπτω.

9.5.22 Δευτέρα. Νέα γυναικοκτονία στην Καβάλα. Του είπε να χωρίσουν και την στραγγάλισε με το ένα χέρι. Ο άντρακλας, ο ζηλιάρης, ο βαρύς.

Το να πεθαίνεις είναι μία τέχνη όπως και κάθε τι άλλο. Εγώ το κάνω εξαιρετικά καλά, λέει με περηφάνια η Σύλβια Πλαθ και αυτοκτονεί η ποιήτρια, που τράβηξε τα πάνδεινα από τον... ποιητή άντρα της. Ποίηση παθιασμένη, παθολογική και την υπηρετεί μέχρι θανάτου. Πώς να γράψει κανείς ένα ποίημα που να μην είναι για το σαλόνι ή ένα που στο τέλος να μη βάζεις το κεφάλι σου στο φούρνο της κουζίνας με το γκάζι ;,

•Κοντά στο σπίτι, εδώ στην Αχαρνών, κάθεται έξω από το μαγαζί του σε μια ωραία πολυθρόνα ο κινέζος και καπνίζει αρειμανίως το τσιγάρο του στο σημείο στο οποίο καθότανε κάποτε ο Γιώργος, ο συνταξιούχος καφετζής του Υπουργείου, που έχω να τον δω πριν φύγω για την Αυστραλία.

-Τι έγινε ο Γιώργος; ρωτάω τον κινέζο

-Το πλλί

-Ποιο πουλί;

-Το πλλρουλί

-Α έρχεται το πρωί! Κατάλαβα.